Eurípides

ALKESTIS

TRAJEDIA

TRADUCCIÓ CATALANA per
SALVADOR VILAREGUT

ALKESTIS

Euripides

ALKESTIS

TRAGEDIA

TRADUCCIÓ CATALANA PER
SALVADOR VILAREGUT : : :

BARTOMEU BAXARÍAS
MPRESSOR : : Alt Sant Pere, 17
BARCELONA : : : : : 1911

PERSONATGES

Apolo, Deu.
Thanatos, Missatger de la Mort.
Alkestis, Reyna de Tesalia.
Admetos, Rey da Tesalia.
Eumelos, fill dels anteriors.
Heracles, l'Hércules dels llatins.
Féres, pare d'Admetos, vell.
Una esclava, serventa de Alkestis.
Vell primer, parla en nom del Chor.
Vell segón, » » »

La filla de Alkestis, vells de Féres, homes y dones del poble, esclaves d'Alkestis, servents del Palau, guardia del Rey.

Lloch de l,acció: Devant del Palau del Rey Admetos eu la ciutat de Féres (Tesalia).

Apolo. Deu	Sr. A. Balot
Thanatos, Missatjer de la Mort. .	» A. Olivar
Alkestis. Reyna de Tesalia . . .	Srta. S. Ferrer
Admetos. Rey de Tesalia	Sr. Giménez
Eumelos. Fill dels anteriors. . . .	Nen Ferré
Heracles. L'Hércules dels llatins. .	Sr. Puiggarí
Féres. Pare d' Admetos. Vell.. . .	» Capdevila
Una esclava. Serventa d'Alkestis. .	Srta. E. Baró
Vell primer. Parla en nom del Chor	» A. Nolla
Vell segón. Parla en nom del Chor.	» Galcerán

Estrenada en el Teatre Principal de Barcelona; el 16 d'Octubre de 1905.

ACTE PRIMER

(Al obrirse la cortina, es de nit. Entra en escena el deu Apolo; al ser al mitj se détura y, després de contemplar el palau, exclama:)

APOLO

Ab greu recansa, oh! vell palau d'Admetos
torno a veuret avuy. Ben llarga estada
vaig fer dintre tos murs! Vida afrentosa,
ab tot y ser diví, un temps hi duya,
menjant ab els esclaus!... Mon fill Asclepios
caigué d'un colp, cremat pel llamp de Zéus!...
Als Ciclopes, la mort, dongui en venjansa!...
y a servir a un mortal m'obliga'l pare!...

(Un silenci.)

Al poch temps de sé aquí, pastor vaig ferme:
d'Admetos, els remats, tingui a ma guarda,
protegint, fins avuy, sa llar ditxosa!...
Per sa bondat, vaig enganyà a les Parques,
salvantlo de la mort. Aytals Deéses,
m'han concedit per ell favor altíssim!...
El Rey pot refugir sa mort propera,
si als inferns fa present d'un'altra víctima.
En el seu lloch, de tots aquells que l'aymen,
cap ha volgut morir. Tan sols Alkestis,
la seva esposa, acepta'l sacrifici.
El jorn fatal es arrivat per ella!...
Avuy té de morir!... Per sempre't deixo,
ab greu recansa, oh! vell palau d'Admetos!

(Apolo ha donat uns quants passos, mes, tot de cop, recula, y pujant els grahons del palau, es queda de cara al públich, com barrant la entrada a n'algú qu'ha vist venir. Una llum blanca y argentada, ilumina de plé, com un raig de lluna, la figura del Deu.)

La missatjera de la mort s'acosta.
Thanatos es qui vé. L'Hadés ombrívol
reclama ja sa víctima!...

(Entra en escena Thanatos, personatje simbòlich, que representa el mortal butxí, el Missatjer de la mort y el Geni de la mateixa. Es de rostre cadavérich y repugnant Va cobert ab espessos vels negres, y sa testa descarnada, porta una corona de flors morades. Va armada d'un llarch coltell de sacrificis. Una llum sinistre, verda y moradenca, va seguint sos passos, com resplandor de fochs-follets.)

THAÑATOS

Ets tu, Apolo?...
Que hi fas tot sol aquí? Per què't redresses,
l'arch a les mans, en actitut de lluita,
com barrantme'l portal d'aquesta casa?
Potser pretens encar, mos privilegis
trepitjar contra lley?... Encara goses,
després d'haver privat la mort d'Admetos,
ab un engany teixit per ta perfidia?...
Els teus intents son clars. Aquí vens ara
per privà un'altre mort. La mort d'Alkestis,
qu'en lloch del seu espós, el fill de Fères,
amorosa ha jurat que moriría.

APOLO

Asserènat. Justicia jo reclamo!...
La llàstima que sento envers un home
a qui estimo de cor, fa qu'are'm trovis
devant de son palau.

THANATOS

Arrebassarme
un segón mort, aquí, tu are cerques!...

APOLO

Per ventura t'he pres cap de tes víctimes?...

THANATOS

Per què no es als inferns el rey Admetos?

APOLO

Perquè Alkestis jurà que moriría
en comptes del espós.

THANATOS

Per emportàrmela
aquí ja'm tens, a les més fondes coves
del Hadés tenebrós.

APOLO

Prenla, Thanatos!...
Es en và demanarte...

THANATOS

Que la mati?
Aquest es mon deber. Haig de cumplirlo.

APOLO

No es això'l que jo vull. Tant com tu pu-
(guis,
allarga aquesta mort!... Això desitjo!...
A la fí serà teva, un día o altre!...

THANATOS

Ben clarament la teva idea exposes.

APOLO

Vull qu'Alkestis gaudeixi llarga vida.

THANATOS

Es en và. No pot ser. Jo la vull are!

APOLO

Ets ben crudel!... Per què en sa jovenesa
vols estroncar sa vida?

THANATOS

Es més gloriosa
ma tasca, quan la víctima es ben tendre!

APOLO

Sos funerals seràn més sumptuosos,
com més trigui a morir, com més anys compti.

THANATOS

Apolo, semblant regla profitosa
fora tan sols pels richs!

APOLO (*rient*)

Quina sorpresa!
La mort filosofant!...

THANATOS

Grossa ventatje,
torno a dirte, que fora per gent rica,
donchs, fentho aixís, podríen viure forsa.

APOLO

Concedeixes, o no, lo que't demano?...

THANATOS

No. Ja sabs que demanes impossibles.
També sabs qui soch jo.

APOLO (*ab ràbia y despreci*)

Una odiosa
ets pels mortals!... Pels Deus, una odiada!...

THANÁTOS (*Rient ab sinistre complacencia.*)

Avuy si que no es teva la victoria!...
Qui, contra lley trevalla, no pot vèncer!...

APOLO

A la fi cediràs. Pots, despietada
mostrarte tant com vulguis; més a l'héroe

que's va acostant, vers el palau de Féres,
no podràs resistir. Fa vía a Trácia;
vol conquerí'ls cavalls de Diomédes,
per ordre d'Euristeu, rey Tyrinte.
Aquí serà acullit, avans del vespre.
Admetos l'hi darà'l degut hostatje:
y en pach d'aytal favor, la bona Alkestis,
serà per ell, de ton poder robada,
si no de grat per forsa; y aleshores,
cap llàs de agrahiment entre nosaltres,
restarà per may més, sola quedante,
plena d'odi no més y de rancunies!...

THANÁTOS

Bell parlament!... Galana fantasía!...
Pots cridar tant com vulguis, mes Alkestis
devallarà a l'imperi de les ombres:
serà meva, ho sents, d'un cop per sempre.

(Pausa.)

Ab mon coltell, la cerimonia fúnebre
vull comensar desd'are. Apol, enrera!...

(Apolo, baixa del lloch que ocupava. La llum que seguía al Deu, s'ha apagat, en cambi la que nimba la figura de Thanâtos, brilla sinistrement ab més forsa.)

Axís qu'un dels cabells del front, jo tallo
a un mortal, ab mon ferro, desseguida,
consagrat queda als Deus de les tenebres.

(Entra en el palau, Apolo desapareix. Pausa llarga. Apunta el día; y durant tota l'escena que segueix, va fentse clar. Entren en escena els Vells primer y segón, seguits d'altres vells de Féres, apoyats en llarchs báculs, y d'homes y dònes del poble. Entren tots, ab gran precaució. Va clarejant.

VELL PRIMER

¿A que pot atribuirse semblant calma?...
Quina quietut en el palau d'Admetos!

VELL SEGÓN

No s'ovira ningù que puga dirnos,
si la Reyna ja es morta, o be si encare
veu el día que naix, la bona Alkestis.

VELL PRIMER

No se senten gemechs, ni sorpirs fondos,
ni picaments de mans. Potser ja es morta.

VELL SEGÓN

Tal silenci vol dir que encare es viva.

VELL PRIMER

Per mi, donchs, es de mort aytal silenci.

VELL SEGÓN

¿Funerals no hauría fet el Rey Admetos,
a una esposa de tan noble nissaga?
Ademés, no's veu pas devant la porta
l'aigua llustral, ab la que's purifiquen,
seguint un vell usatje, aquells que surten
de la casa del morts.

VELL PRIMER

Tampoch penjades
en els porxos hi han les cabelleres,
tallades en honor dels que finiren.
Més ha arribat el día.

VELL SEGÓN

Pobre Admetos!...

VELL PRIMER

Remey de salvació no hi ha per ella,
ni de Lycia en les aspres serralades,

ni en els sorrals, ahont Ammon sojorna!...

VELL SEGÓN

El destí inexorable ha de cumplirse.

VELL PRIMER

No se pas a quin'ara oferir víctimes.

VELL SEGÓN

Si'l fill de Apol fos viu!... L'art poseía
de fer reviure als morts, avans que Zéus,
ab un llamp, d'un sol colp, l'hagués fet cendres.

VELL PRIMER

Més, Asclépios es mort, no hi ha esperansa!

(*Entra en escena, sortint del palau, una Esclava. Baixa la escala tota plorosa. Es ja de día.*)

VELL SEGÓN

Are surt del palau, tota plorosa,
una esclava d'Alkestis. Sa gran pena,
ja'ns diu ben be qu'inmensa desventura,
s'ha fet mestressa del palau d'Admetos!

VELL PRIMER

Digansho tot d'un cop!

VELL SEGÓN

Esclava, acóstat!

VELL PRIMER

Es viva o morta, Alkestis?

ESCLAVA

Morta y viva!...
Lo mateix se pot dir!...

VELL SEGÓN

Mes com pot ésser,
lo que tu dius?

ESCLAVA

Les forses l'abandonen
S'està morint!...

(*Murmull en el poble.*)

VELL PRIMER

Oh! malahurat Admetos!
Quina muller tu perts, perdent Alkestis!

VELL SEGÓN

Pobre Rey!...

ESCLAVA

Fins que sía consumada
no la veurà pas el Rey sa desventura.

VELL PRIMER

Y esperansa no hi ha de que ella pugui
refugir a la mort?

ESCLAVA

Oh! vells de Féres!...
Son jorn es arrivat.

VELL SEGÓN

¿Y pel enterro,
preparatius ja heu fet?

ESCLAVA

Apunt tot queda:
fins els joyells y vesta funeraria,
ab qu'ha d'engalanarla el Rey Admetos,
avans de devallar envers la tomba.

VELL PRIMER

Mort més gloriosa que la de la Reyna,

no s'haurà pas vist may. Es la més noble
de les dònes, que'l sol, ab sa llum daura!

ESCLAVA

La mès noble de totes! Sa figura,
al costat de les altres, gegantines
proporcions pren, de sobte, al compararla.
Prova més bella pot la muller darli
a l'espós, de que l'ayma, que sa vida
oferint de bon grat en sacrifici?...

(*Pausa.*)

Axís que ha pressentit que s'acostava
l'instant fatal, son cos en l'aigua pura
ha banyat, y treyent d'una arquimesa
de cedre, sa vesta més preciosa,
com per anà a una festa s'es vestida.
Tot seguit ha quedat agenollada,
devant de la Deésa benfactora,
que protegeix la llar, y una pregaria
ha recitat, dient; «¡Bona Deésa!
avans de devallar envers la tomba
una gracia, somisa, jo't demano:
Ampara'ls pobres fills. Joya complerta
gaudeixin al ensemps que llarga vida.
A l'un l'hi donaràs muller que l'aymi:
a l'altre, un bon espós, ben digne d'ella.
Després ha visitat totes les ares
que s'alsen dintre del palau de Féres,
esfullanthi, amorosa, en cada una,
branques de murtra, sense que son rostre,
esblaimat devingués per mort propera;
sens qu'eixissin del pit, rublert d'engunia,
ni sospirs, ni gemechs. A dins sa cambra
ha entrat després. Y feta un mar de llàgrimes,
ha quedat contemplant son llit d'esposa.
Sos fillets, que a la vora la seguíen,
han esclatat en plors. Ella'ls abrassa,
devorant-los com fèra famolenca,
ab petons, com no fà mes que una mare,

que de sos fills se despedeix per sempre.
Tots els servents ploraven. Carinyosa,
s'ha despedit de tots; una paraula
per cadascú ha tingut la pobra Reyna,
fins per els meus humils, afalagant-nos,
a tots plegats, ab tendra despedida...

(Vol seguir, més el plor la ofega. Pausa.)

Aquí teníu l'aspecte deplorable
que presenta'l palau. Penes eternes
sofrirà nostre Rey, després que siga
morta nostra mestressa benvolguda!...

VELL PRIMER

La queixa del Rey nostre rebelantse
contra sa mala sort, deu trencar l'ànima!

ESCLAVA

Fortament abrassada la té Admetos,
tot pregant-li amorós que no s'en vagi!...
Vana pregaria! Un mal incomprensible,
poch a poch, va migrant-la!... Malhaurada!
Tan defallida està, que ja sostíndres
no pot pas per si sola!... Pobra Alkestis!...
L'únich desitj que dins son pit anhela,
es veure'l sol per la darrera volta;
donchs ja may més sa llum ardenta y pura
son rostre gaudirà. Jo me n'hi torno.
Els diré qu'heu vingut. Sé que vosaltres,
no feu pas com fan molts! Aconhortarlos,
volèu en sa gran pena. Sou adictes,
aimèu als sobirans, y fins les llàgrimes
brillen en vostres ulls!...

(Se'n va entrant al palau.)

VELL PRIMER

Mos prechs escolta!...
Oh! Zéus omnipotent!... Quín serà'l terme
y'l remey de tants mals?

VELL SEGÓN

Son ells! Ja surten!
Es l'hora de vestir negre ropatje
y de tallar arràn les cabelleres?

VELL PRIMER

Son ells, amichs!... Pregaria fervorosa
hem d'endressar als Deus. Ells tot ho poden

(*Entren en escena, sortint del palau: Alkestis, defallida, pàlida ja com una morta, sostinguda pel rey Admetos, que la dú fortament abrassada. Son fill Eumelos y sa filla, van agafats tots dos de sa mare, que'ls acaricia feblement ab una má. Segueixen les esclaves d'Alkestis, els servidors del palau y la guardia del Rey. Es ja plè día.*)

VELL SEGÓN

Oh! Peán tot poderós. Qu'algún alivi,
pugan trovar els mals que mitjparteixen
el cor de nostre Rey!... Que ab tos encisos
fugi ben lluny l'Hadés; y que les ombres
de la mort s'esvaeixin!...

VELL PRIMER

Fill de Féres!
Quina pena es la teva! La estimada
vas a perdre per sempre!...

VELL SEGÓN

Es preferible
darse la mort ab coltellada fera,
o penjarse un mateix en alta branca,
que sofrir semblant cop!...

VELL PRIMER

No es pas la dòna
volguda la que perts, sinò qu'es l'ùnica
que tu vols, entre totes, la que't deixa!

VELL SEGÓN

Mes dolor que plaher porten les bodes!...
Aixís se diu y aixís ho fa palpable
la desgracia del Rey!

VELL PRIMER

Parella trista!

VELL SEGÓN

Sa vista trenca'l cor!

ESCLAVA *(que haurá sortit també)*

No puch miràrmels!

VELL PRIMER

Ofegueu vostres planys! Pels Deus, silenci!
Ni una paraula més. Prou pena tenen!

ALKESTIS

Oh! sol!... Oh! llum del jorn! Benhaurat sías!
Oh! núvols que pel cel volant aneu!...

ADMETOS

Oh! míratels, Alkestis, com ens guaiten,
corpresos pel dolor, glasats d'engunia,
devant de nostra desventura inmensa!
¿Quin delicte hem comés? Ab que ofenguerem
als Deus, perque ta mort avuy desitjin?...

ALKESTIS

Oh! montanyes volgudes de Tesàlia!
Oh! palau trist!... Oh! llit nuvial de Iolcos!
Oh!... patria meva! Tinch de abandonarte.

ADMETOS

Abandonarla, no. Repren tes forses.
Endressa una pregaria als Deus propicis,
perquè tinguen pietat. No'm deixis, quedat!...

ALKESTIS *(ab horror, com reflectint els efectes d'una visió)*

Ja la veig! si, la veig, mira; tot roca
es la costa infernal!... Mira la barca!...
El rem ja bat les ones! Sents com crida?
Es Carón, sents? «Cuita! Què fas? Và, pressa!
Com es que trigues tant?»

ADMETOS

Ay! Deus! Alkestis!
Ja no puch més! Serènat! Clou tos llavis!
Tes paraules me maten! Pietat! Calla!

ALKESTIS *(sugestionada encare per la visió horrible)*

M'arrosseguen! No ho veus que ja m'atra-
(huen,
cap al sojorn dels morts? Ja se m'emporten!
Quines ales té'l monstre! Quines celles
més espesses y horribles!... Còm me mira?
Sos ulls plens d'ombra fan fredat, apàrtat!
Com fret me gela son esguart ombrívol!
Ah! deixam! Deixam! Hi haig d'anar per forsa.
El caminal es fosch! No vull entrarhi!

ADMETOS

Caminal plé d'horror pels que t'estimen!

ALKESTIS

Deixem, deixem anar. L'Hadés s'acosta
Els meus peus ja no poden sostenirme.
Ombres de mort, demunt de mes parpelles
sento que van cayent. La vostra mare,
ja se os en và per sempre, fills de l'ànima!
Gaudiu del sol! Jo baixo envers la fosca!

ADMETOS

Doloroses paraules, crudels, feres,
més que totes les morts! Pels Deus, rebutja

aqueixos pensaments, no m'abandonis!
Alkestis estimada!... Coratjosa.
vull vèuret; ben alegre! Si't morissis,
com podré viure jo, si de l'aymada
depén mon benestâ, o ma desventura!
Com vols que visqui sense tu? Mentida
'm semblaría tot. Jo't vull, piadosa.
mentres aleni, a mon costat sentirte!

ALKESTIS

Admetos estimat!... Abans que mori,
t'exposaré un per un els meus desitjos.
Jo'm moro, per què crech que'ts molt més
(digne
de viure tu, que jo, y assegurarte
la joya de la llum, dante la vida,
A que morís per tu, ningú'm forsava:
altre espós entre'ls joves de Tesalia
podía haver escullit, sent jo la Reyna.
Mes, lluny de tu, jo no hi podía viure.
Tos pares, en mon lloch, morir debíen:
donchs frisant de la vida aprop del terme,
deixarla hauríen pogut, sense recansa;
salvant aixís al fill, y sa memoria,
honorant per tot temps. Y tu, seguíes
regint ton poble; jo, prop teu, voltada
dels meus fills estimats, que may hauríen
òrfens quedat tant prompte. Un deu, sens
(dubte,
que aixís fos ha volgut. Sía complerta
la voluntat divina!... Sols demano
una gracia al amor. Escolta, Admetos.
Sofreix qu'en el palau els amos sien,
no més que'ls nostres fills. Que may pateixin
el jou d'una madrastra! Jo t'ho prego!
No'ls en hi donguis pas! Una madrastra,
pels fills de l'altra esposa, sols té odi;
la serp es menys crudel! Mon fill Eumelos,
no'm dona tant neguit, donques un pare,
es escut ferm, que de perills defensa!

Però, y la filla meva?... Quina guía
tindràs, fins que floreixi en tu la dòna?
Quins concells, tu rebràs en ta creixensa?
Qui't covarà amorosa perquè pura
t' conservis fins el día de tes bodes?
A ta vetlla jo'ls deixo, oh! bon Admetos!
Són ells dos trossos víus de la meva ànima.
No t'haig de dir rès més. Aquets desitjos
demano que's cumpleixin. Que la ditxa
ompli la vida vostre! Vull que'm diguis
si ho faràs lo qu'he dit...

ADMETOS

No haig de ferho?
Si viva tu has sigut la meva esposa,
després de morta encara vull que'l portis
aquest dolcíssim nom. May més cap altre
esposa jo pendré, baldament siga
la dòna més hermosa, la més bona,
la més noble de tota la Tesália!
Tan sols demano als Deus que no s'enportin
a n'els meus fills, com s'han endut la mare!
Jo duré dol de tu, tota la vida!
Els meus pares, no mes m'inspiren qu'odi.
Deyen que m'estimaven! Tú, tu sola
ho has provat que m'estimes, donchs rebutjes
el bé més gran de tots: te sacrifiques,
perque jo pugui viure! Còm se paga
acte tan generós? Jo vull que ho sentis.
Desde avuy els festins, per mi s'acaben;
els joyosos aplechs, les cerimonies
y'ls cants de goig que mon palau rublíen.
Mos dits restaràn balbs davant les cordes
de les lires festoses, y'ls meus himnes
moriràn estroncats a flor de llavi
perque'l sol ja s'ha post, de ma ventura.
Per trassut estatuari, modelada
dintre ma cambra hi regnarà ta imatje!
incens hi cremaré de nit y día,

barrejant-hi, ab son fum, tes alabanses.
Y al marbre cisellat que't representi,
estrenyeré com foll dintre'ls meus brassos,
tot creyent que la pedra viu y anima's,
palpitant al escalf de ma abrassada!
Creuré que'ts viva, Alkestis benvolguda!
Seràs l'ombra propicia dels meus somnis!
Y si d'Orfeu tingués la veu divina
baixaría per tú, plé de coratje,
fins al mateix infern. Les negres furies
dominaría al punt mon plany melòdich;
y ab ell seduint la filla de Deméter,
y als gossos de Plutó, fent tornà mansos,
sortiríes ben viva un'altre volta,
a la claror del jorn, per mí lliurada!...

. . . .

Esperem, donchs, amor! que ja no gaire
trigarém a reunirnos. Nostres cossos
dintre d'un'urna del més prehuat cedre
dormiràn acostats! Fidels en vida
no hem estat? Y donchs bè, que la mort vegi
que no té forsa per trencar uns llassos
que l'amor més constant un jorn lligava!

(*Un silenci.*)

VELL PRIMER

Ben dignes son de tú semblants paraules!

VELL SEGÓN

Tota lloansa es feble davant d'ella!

VELL PRIMER

Tot s'ho mereix Alkestis!

VELL SEGÓN

Gran Admetos!
Ab tú portarem dol tota la vida!...

ALKESTIS

Tesalians! ja ho sentíu! El Rey ho jura!
No esposarà jamay un'altre dòna!

ADMETOS

Així ho faré, tal com t'ho dich, Alkestis.

ALKESTIS

Aquí tens els meus fills: jo te'ls entrego.

ADMETOS *(prenent als fills qu'ella li ha entregat, després de besarlos tendrement.)*

Present d'amor que'm fa l'amor.

ALKESTIS

Sa mare
síes!...

ADMETOS

Orfes aymats! Tot, per vosaltres
ho ha de fer vostre pare!

ALKESTIS

Quan caldría
tenirvos ben aprop, haig de deixarvos!

ADMETOS

Què faré, sense tu?

ALKESTIS

Farà que mimvi
el temps el teu dolor. De la qu'es morta
el recort s'esvaheix!...

ADMETOS

Que'ls Deus s'enduguin
mon cós també!...

ALKESTIS

Jo'm moro!...

ADMETOS

Alkestis!

ABKESTIS

Devant dels ulls oviro un vel. La fosca
tot ho cobreix! Me sento aclaparada!
Me moro!... Espós!...

ADMETOS

Oh! no!

ALKESTIS

Esvahintsé
ma vida va depressa. Els ulls se'm clouhen
Ja n'ho veig rès!...

ADMETOS

Tan sols una mirada!
Pels teus dos fills!...

ALKESTIS

Es voluntat divina
la que'm forsa!...

ADMETOS

Ma vida per la teva!...

ALKESTIS

Es en và. Morta soch! Adeu, Admetos!...

(*Mor en els brassos del Rey.*)

ADMETOS (*contemplant la inanimada, ab desesperació.*)

Malahurada! Cent voltes malahurada!
Vassalls! Oh! Quin dolor! La Reyna es morta!

(*Silenci imposant.*)

VELL PRIMER

Ja no existeix la esposa benvolguda
de nostre Rey aymat!...

(Admetos, haurà colocat el cós d'Alkestis, en una mena de llitera, que'ls esclaus hauràn portat a vora d'ells.)

EUMELOS *(acostantse a sa mare)*

Ja no respira.
Son alé s'ha estroncat. Oh! mare, escòltam.
Es ton fill el que't crida. Pare! pare!...
No respón... Ses mans, ertes. La mirada
s'ha apagat, tot de cop! Escolta, mare.
Si mes paraules al teu cor no truquen.
veurè si ab mos petons... Mare, desperta!

(La besa repetidament.)

ADMETOS

Ja no hi sent. Ja no hi veu. Fera desgracia
ens ha ferit, de cop, com llamps de Zéus!

EUMELOS *(a sa germana que també plora)*

Germana meva! Vina! Orfes de mare
som tots dosets! Ja ho veus! Tu també plores.
Tots dos plegats hem de plorarla. Vina!
(Se abrassen y ploren tots dos.)

VELL SEGÓN

Coratje, Admetos! Convè que t'asserenis!
per soportar semblanta desventura!...
Si no ets pás el primer, tampoch ets l'últim
mortal que pert a sa estimada esposa!
Que tots hem de morir cal que remembris!

ADMETOS

Ja ho sé. Prevista era aytal desgracia!
Mes al complirse m'ha soptat. La pena.
mes paraules estronca. El plor m'acora

velant mos ulls!...

(Un silenci. Plora, mes tot de cop se redressa, y ab actitut sobirana, diu:)

¡Oh! Ciutadans de Féres!
Resteu al meu costat! L'aymat cadavre,
vetllarém tots. Al Deu de les tenebres,
un cant sinistre heu d'entonà, y ab pompa
els honors funerals, jo vull que a Alkestis
l'hi rendiu tots!...
Oh! poble de Tesalia!
dol portaràs! Arràn ses cabelleres
ha de tallà'l jovent, y negres túniques,
vestiràn els mes vells!... Els que cavalquen,
desd'are en endevant, les crins escursin
dels corcérs voladors!...
Que'n dotze llunes,
no se senti en cap lloch acort de lires,
ni sò de flauta, donchs Reyna més digne
no hi ha en el mon! Conteu si haig d'honorarla,
quan ella ha mort per mi! Divina Alkestis!

(Queda abrassat al cadavre.)

VELL PRIMER

Filla de Pélias!
Sia agradosa,
dins de les ombres,
ta llarga estada.
El Deu qu'ostenta
llarchs cabells negres,
y'l vell que guía
sinistre barca,
convè que sápiguen;
que la més bona
de les esposes,
un colp solcades
les aigues feres
del llach Estigi,
avuy traspassa
la fosca llinda!

VELL SEGÓN

Si'ls Deus me déssin
forses que'm manquen.
ab els meus brassos,
jo bé't treuría,
de les ombroses.
ones del Cócyt!...
Que l'aspre terra
ben lleu te sía.
Musa piadosa,
ton sacrifici
gemechs arrenqui
de tota lira.
Ta feta's canti,
al clar de lluna,
en nits serenas
d'Olympia santa!
Tot t'ho mereixes,
muller divina.
ja que tu dones
per ell la vida!...

TELÓ

ACTE SEGON

(Al obrirse la cartina se sent en l'interior del palau, el só d'un arpa, que acampanya el cant que segueix cantat ab fonda melangía.)

VEU

Mes que cap altre,
l'amor d'esposa,
bella florida
treu de ventures
y sacrificis,
quan del cor brolla.
¿Com, Rey, tos pares,
que sos caps tenen,
blanchs de vellesa,
no consentiren
en ser les víctimes?
¿Per què deixaren
que la fló hermosa
de jovenesa
fos esfullada!...
Fidel companya
la sort va dartel...

(Quan ha parat el cant hi ha un llarch silenci. Entra Herakles y dirigintse al Chor de vells de Féres, que, desde la obertura de la cortina, hauràn estat en escena, uns drets, apoyats en sos llarchs bàculs, altres asseguts en els grahons del palau, y en el pedrís, però tots, en actitut de gran aclaparament y tristesa, els hi pregunta:)

HERAKLES

Oh! nobles Tesalians! Podríeu dirme
si vostre Rey en son palau se trova?

VELL PRIMER

Dins d'aquets murs hi trovaràs Admetos.
Mes digues tot seguit, què vens a ferhi
a la nostra ciutat? oh gran Herakles!

HERAKLES

Un dels treballs que, de Tyrinte, imposa
el sobirà Euristeu.

VELL SEGÓN

Podrem saberlo?

HERAKLES

Arrebassar al trací Diomédes
sos famosos cavalls, sos quatre monstres
qu'arrosseguen sovint llur car de guerra.

VELL PRIMER

Herakles, tot intent es temerari!...
No coneixes al Rey?

HERAKLES

Per son reyalme
no hi he passat encar.

VELL SEGÓN

Caldrà que lluitis.

HERAKLES

Lluitaré si es precís. Mes haig de ferho.

VELL PRIMER

No tornaràs pas més. La vida arrisques.
El combat serà a mort!

HERAKLES

Tant se m'endona.
No serà'l primer cop que jugo ab ella.

VELL SEGÓN

Quin profit pot donarte semblant acte?

HERAKLES

Presentalla vull ferne al de Tyrinte

VELL PRIMER

No podràs pas lograr que fré, ni regnes,
subjectin als cavalls?

HERAKLES

¿Son flamarades
lo que treuen pels nassos eixos monstres?

VELL SEGÓN

No, prò ses dents humana carn devoren!

HERAKLES

Pasturatje es axò de besties feres,
may de cavalls!

VELL PRIMER

Veuràs com son estable,
inondat es de sanch de llur pastura.

HERAKLES

Y aquell qu'axí'ls nodreix, quina nissaga
ostenta?

VELL SEGÓN

Es fill d'Arès. Rey qu'en la guerra
combat ab xichs escuts. Y'ls puigs que volten
sa murada ciutat, son richs en mines
d'or.

HERAKLES

Es la prova qu'el destí'm comanda:
vía ben dura, pedregosa y aspre,
s'obra are al meu devant. Amunt Herakles!
Al fill d'Arés, per forsa haig d'escometre!
Primer fou Lycaó, després fou Cycnos;
y are es ab Diomédes y ab sos montres,

ab qui haig de combatre. Bona feina
farà el fill d'Alcmena! Que no's digui
jamay, qu'un enemich pot espantarlo!

VELL PRIMER

Aquí s'acosta'l Rey. Herakles, mira.
Es Admetos qui avansa. Pots parlarhi.

(*Surt del palau y entra en escena. Admetos, tot concirós y capficat. Va vestit de dol, y dú el cabell tallat arràn de celles. Al esser dalt de la gradinata's detura y adonantse de Herakles, alsa'ls brassos y simula gran alegría. Baixa aleshores les escales y's dirigeix a n'ell.*)

ADMETOS

Salut, oh! Fill de Zéus! Rebrot insigne
del gran Perséu!...

HERAKLES

Y benhaurat tu sigues,
sobirà de Tesalia, oh! gran Admetos!

ADMETOS

Els teus mots digues son del teu afecte.
Mes no ho soch benhaurat.

HERAKLES

Arràn de celles
dú els cabells tallats. De dol es signe?

ADMETOS

Avuy mateix haig d'enterrà un cadavre.

HERAKLES

Potser un de tos fills? Que'ls Deus no ho
(vulguen!

ADMETOS

Mos fills, plens de salut, son allà dintre.

HERAKLES

Es potser ton vell pare?

ADMETOS

No ho encertes:
tant la mare com ell vihuen ditxosos!

HERAKLES

La teva esposa, donchs?... Es morta Al-
(kestis?

ADMETOS

La meitat endevines de ma pena,
Alkestis es y no es. Font abundosa
sols per mi de dolors!...

HERAKLES

Si no t'expliques...

ADMETOS

Rés sabs d'elladonchs tu, si axís me parles?

HERAKLES

Sols que'n ton lloch jurà que moriría

ADMETOS

Com tenirla per viva ab tal promesa?

HERAKLES

Si es viva encar, com es que ja la plores?

ADMETOS

Qui ha de morir es com mort, pels qui l'es-
(men.

HERACLES

Viure y morir son coses oposades.

ADMETOS

Lo qu'haig de perdre no presents, Herakles,

HERAKLES

Tu plores!... quí s'ha mort? Contéstem
(prompte.

ADMETOS

Una dòna per mí molt estimada.

HERAKLES

A ton casal adjunta, o forastera?

ADMETOS

Forastera... Més com de casa nostra
Era órfana. Feya anys que aquí vivía.
Mort el seu pare, vàrem afillarla!..

HERAKLES

Comprench el teu dolor. Es vera llàstima
trovarte portant dol!...

ADMETOS

Què vols dir?

HERAKLES

En cerca
d'altre hospitalitat marxo desde are.

ADMETOS

Jo no ho puch consentir, L'amistat nostre
no arranca pas d'ahir. Quedat. T'ho prego.

HERAKLES

El foraster qu'arriva en mitj de penes
es càrrega feixuga per sos hostes.

ADMETOS

Els morts son morts. El meu casal ja frisa
per oferirte son reyal hostatje.

HERAKLES

Quí s'entaula en festí d'amichs que ploren,
ignora'l seu deber.

ADMETOS

A dins hi ha cambres
disposades pels hostes. Forsa llunyes
son de ma llar. En elles tu pots viure.

HERAKLES

Dèixam marxar. El teu desitj estimo.

ADMETOS

May puch permetre que a la llar d'un altre,
vagi Herakles, haventhi la d'Admetos.
Aquí, oh! mon esclau! El camí mostra
a n'aquest foraster. Per ell obertes
les portes vull de totes les grans cambres,
que, al fons de mon palau, guardem pels hos-
(tes.
Que llarga taula parin mes serventes
y en ella l'hi presentin tot quan tanquen
les cuines y'ls cellers del Rey Admetos.
Barreu ben bé les portes. Acullirlo
vull alegre y joyós. No vull que senti
só de plors y gemechs, perque no pugui
encomanarse la tristor qué'ns mata!...

(*Herakles entra en el palau acompanyat de un esclau, qu'haurà sortit a rebrel.*)

VELL PRIMER

Qu'has fet, Admetos! Com? Aclaparante
desventura semblant, rebrer a un hoste?...

ADMETOS

Si l'hagués rebutjat de casa meva,
hauría obrat mellor?... No ho puch pas creure;
donchs fentho axís no fora rebaixada
la pena que m'ofega gens ni mica;

y en cambi quedaría com culpable.
Del hostatje, al dever, faltat hauría.
El dolor que'm fereix més aspre fora,
sentint a dir que es inhospitalaria
la llar del rey Admetos. Jo'm recordo
que quan a l'Argos vaig, no hi ha cap hoste
tan festejat com jo. Franca acullida
d'Herakles rebo allà. Just es que siga
la que li dono, igual a la que rebo.

VELL SEGÓN

Si es com díus, oh, bon Rey! per què l'hi (amagues
la causa veritable de ta pena?...

ADMETOS

Perque aceptat no hauría'l meu hostatje
si lo cert sapigués. La llar d'Admetos
te les portes obertes a tot'hora
pel foraster, que com amich, hi truca.

(Entra en el palau.)

VELL PRIMER

Oh! bon Admetos
per tu lley santa
es la dels hostes!
Com la cumpleixes!
Un jorn Apolo
va aprofitarsen
y dins ta casa
feu llarga estada,
sens tu saber-ho.
El Deu vestía
blanca samarra
y tes ovelles
aconduhia.
Y en les marjades,
cubertes d'herba,

cansons de joya
el Deu cantava.

VELL SEGÓN

Sos cants atreyen
lleugeres daynes
que pasturaven
aprop d'Apolo;
de lluny seguides
per les lleones,
que'l bosch n'Othyris
rugint deixaven.
Y al plany del arpa,
pel Deu polsada,
estol de cervos,
com folls saltaven,
pel mitj dels arbres.

VELL PRIMER

Perxò fins ara
els Deus propicis
amables vessen
damunt d'Admetos
forta abundancia.
Perxò de Féres,
son les remades
la més nombroses
de la Tesalia.
L'estany Boebis
d'aigua glassada
a dolls procura.
La set apaga.
Per xó te terres
hont res hi manca,
fins als Molosos
que'l sol se draga.
Per tot ell regna,
fins la mar blava.

VELL SEGÓN

Y are ab ulls terbóls,
que'l pló humiteja,
de llur estada
llurs portes obra.
Y'l cos d'Alkestis
encare es dintre.
Les flors que'l volten
no son marcides;
y en l'ara cremen
blavenques flames!...
Qui la noblesa,
du com Admetos,
a dins de l'ànima;
y el bé traspuen
tots els seus actes;
forsa es que un día,
dons de sabiesa
son cap gaudexin;
y els Deus piadosos,
ab ell se mostrin,
del tot propicís!....

(*Un lleuger acompanyament d'arpes, haurà acompanyat les passades que reciten els Vells, y continuarà fins que s'indiqui. Surt del palau y entra en escena, ab gran ceremonia, l'enterrament d'Alkestis. El cos d'aquesta, ricament vestit, enjoyat y cobert de flors, es portat per esclaus; precedit del rey Admetos, y seguit de les esclaves, dels servents, del soldats y dels portadors de flames. La comitiva fúnebre, serà rebuda pels Vells, que ja eren en escena y pel poble de Tesalia, que haurà arrivat al acabar els Vells llurs parlaments.*)

ADMETOS

Oh! vells de Féres! quin gran homenatje,

tan coralment jo rebo y tan estimo!...
Mos servents son aquí. A pés de brassos
el cos tot enjoyat d'Alkestis duhen.

(Are es quan surt la comitiva.)

Saludemla, com es de ceremonia:
dochs are emprén el seu darrer viatje.

(Llarch silenci. La música para. Entra en escena, venint al encontre de la comitiva, el vell Féres, pare d'Admetos.)

VELL PRIMER

Aqui tens, oh! bon Rey! a ton vell pare,
acotat pel dolor. Vol ferte entrega
de la ofrena que als morts els es deguda.

(La comitiva, que haurà arrivat al mitj de la escena,'s detura.)

FÉRES

Jo vinch, mon fill, plé de condól, a darte
penyora de dolor!... La mort d'Alkestis
es tan gran, per la pena que solleva,
com per l'amor que clou. La gloria pura
d'aquest acte hermosíssim fa que sien
adorables les dònes, sols per serho!...

(Dirigintse a la morta, y diu.)

Tu que has salvat a mon fill de mort segura,
la joya jo't desitjo, si es qu'es trova
del Hadés en les fosques encontrades!...

(Fa acció de depositar, demunt del cos d'Alkestis, lo ofrena que porta, però un geste d'Admetos le'n priva.)

ADMETOS

La ofrena que tu portes, oh, mon pare!...

jo no puch pas admetre. Ja no es hora;
quan jo de mort amenassat sentíem,
era quan convenían, y oportunes
hauríen sigut llavors vostres ofrenes.
Sent vell com ets, duhent feixuga carga
d'anys y més anys, podíes dar ta vida
per salvar a ton fill; tu que gaudires
ja de tot lo que fa que grata sigui
la existencia. Jovenesa heróica,
coratje, amor, victories y riquesa;
y a mes de tot això, la gloria santa
de la reyal corona de Tesalia!...
Mes tu, llavors, no sols no t'oferires
per morir en mon lloch, si no que féres
lo mateix que la mare; t'allunyares
del meu costat; passant la vostre vida
un jorn derrera l'altre, lluny d'Admetos!...
Ben aferrat a n'ella ni una llágrima,
ni un acte generós, ma sort t'arrenca!...
Alkestis s'ofereix, ab heroisme!
y vosaltres calleu!... Els Deus disposen
qu'Alkestis agonitzi, malhaurada!...
Y vosaltres sou lluny per consolarme!
Tan sols a mos vasalls veig a la vora.

(*Un silenci.*)

Més quan esteu segurs que'l sacrifici
s'ha consumat ben bé. Quan la Tesalia,
vesteix de dol per ella! Quan tots ploren!
Quan son cadavre vers la tomba duhen!
Aleshores te veig. A mon encontre.
vens tu també, ab l'intent d'aconsolarme!
Y m'endresses imatjes doloroses,
que no sè fins quin punt son ben sinceres!

FÉRES (*ofès*)

¡Admetos!...

VELL PRIMER

Oh! Rey. Recòrdat qu'es ton
(pare
y qu'es un vell!.. Respèctal, tes paraules
l'han ferit fondament! Clou els teus llavis.

VELL SEGÓN

Prou gran es ta dolor, perque ara vulguis
engroixirla ab mes penes. Cal que tingues
ben present, que devant del cos d'Alkestis
ara't troves, oh! Rey! Bell homenatje
deus a n'els morts y'ls vius que s'ho mereixen.

VELL PRIMER

Si Alkestis va lograr que morint ella
fos més llarga la vida; més ton pare
ha fet per tu, molt més, si bé t'ho mires;
donchs ell va ser qui vida va donarte.

FÉRES

Mon fill, jo no't conech! Quin intent portes
parlantme aixís? Que't creus que de la Frigia
soch un esclau, potser, pera fiblarme,
ab mots plens de rancunia y de despreci?
Tothom ayma la vida, perxò l'acte
d'Alkestis, renuncianthi, tant s'admira!
M'has titllat de covart; no, t'equivoques.
Si un covart hi ha aquí, ets tu. Cap altre.
Donchs has permés que la muller estimada,
s'ofereixi a morir, perque tu puguis
plé de salut, gaudir de llarga vida!
Tu ets el covart! Tu! Tu ets el més feble
y'l més poruch dels homes; sacrifici
semblant has aceptat! La mort t'espànta,
y de l'amor d'esposa'n fas un medi
per allunyarten, quan aprop la ovires.

ADMETOS

Prou, pare! Ja n'hi ha prou! Perque escol-
(tarte

ab calma no podré!... Y ben de doldre
serà per tots, donchs les serpents de l'ira
que's recargolen en mon pit ja sento:
y sens veneració pels anys que comptes,
te llensaría ardit y cara a cara
l'insult enmatzinat que foragiten.

FÉRES

La serp que en ton pit viu y se t'enrosca
es el remordiment, oh fill, ell es qui crema
dintre de tu, y'l que'l repós te mata!
Tes paraules no ofenen. Sols descrihuen
fins hont ha devallat el rey Admetos!

ADMETOS

Aquí! oh! mos esclaus! Prompte trayeulo
del meu devant! Donchs el doló y la ira
sento aquí barrejats, lluitant com feres!
Mon pit esclatarà! Trayeulo! Fora!...
Ha profanat barroer la cerimonia!...
Devant la morta ha gallejat indigne!
Com en llach adormit, rabenta a pedra
esvalota les aigues sorollosa,
aixís ell, la quietut de nostres llàgrimes
ha ferit ab sos crits y ses injuries

FÉRES

Pots enterrà'l cadavre. Oposada
ma vía serà, oh! fill, ben de la teva.
Però tingues present que tu ets la causa
de sa mort. Y es precís que ta memoria
recordi bé, perque no se l'hi esborri,
que Alkestis té germans. Y Acast es home
que sab venjarse, quan la ofesa ho mana.
(S'en va tremolant d'ira. Tots l'hi fan pas ab silenci. Pausa llarga.)

ADMETOS

Reprenem, are, amichs, la cerimonia!

Guardem la ofesa, com el llach la pedra.
Que l'ira fugi, com de l'aigua els cercles,
moren quiets en l'herba de les vores;
y'l respecte a la morta torni encara
més gran y viu que avans. Vassalls, ploremla!

VELL PRIMER

Ah! malahurada!
Víctima fera
de ton coratje!...
Tant generosa
muller no's trova
donchs es Alkestis
millor que totes!

VELL SEGÓN

Vulga'l deu Hermes
citoni, darte
bona acullida!
Y si en les ombres,
al just bon premi,
també sol darse,
qu'Alkestis prompte
un lloch alcansi
prop del Perséfone!...

(La música haurà représ, quan el Rey acaba de parlar, y continua fins qu el Rey Admetos, els vells y tota la comitiva del enterrament, hauràn desaparegut, quedant la escena sola. Entra en escena, sortint del palau, una Esclava, guai tant de tant en tant enderrera, com si pressentís que la segueix algú.)

ESCLAVA

Prous forasters en el palau jo he vistos
vinguts de tots indrets; de totes menes.
Mes cap com el d'avuy!... Oh! Deus!... Quin (home!
Veu al Rey plé de dol, y's fica a casa!

y en lloch de ser modós, tot ho esvalota!
Ab la copa a la ma, tota guarnida
de pàmpols verts, en el celler s'esplaya;
y l'ompla fins a dalt ab such puríssim
del reim negre que n'els bots dormía.
El foch del ví, serpeja per ses venes
y l'arbora tot ell!... Fá unes cantades!..:
No sab pas lo que's díu. Tot ferho gosa!...
Va coronat de murtra y fá tentines
quan camina, donchs té la vista térbola.
Que diferentes son les dues músiques
que pel palau se senten. Les riallades
y grolleres cansons, per una banda,
que canta'l foraster. Els plors per l'altre,
que tots llensem per la desventurada
mestressa qu'hem perdut! Més tením l'ordre
d'amagar a tal hoste nostres penes,
Axís ho ha disposat el rey Admetos.
Y are'm trovo servint, potser a un lladre;
a un malfactor capàs de crims horribles;
y haig de posà una cara ben alegre,
mentres baixa a la tomba nostre aymada
mestressa, a qui jo no he pogut veure
ni acompanyar en son darrer viatje!...
Ella que havía estat per mí una mare!.

(Queda plorant. Entra en escena sortint del palau, Herakles, mitj embriach, Està vermell de rostre. Va coronat de verda murtra. Empunya una copa gran d'argila, guarnida de pámpols verts, y *plena de ví negre, que buyda de tant en tant, després d'enlayrarla. Camina, fent tentines.)*

HERAKLES

Què hi fas aquí tant sola? Oh! ma serventa?
Quín modo de tractar teníu als hostes!...
En lloch de bona cara y de bon tracte,
fas un posat tot trist; fins ploriquejes!...

Perquè l'amo està trist, també vosaltres
voleu fer veure que la pena os matal..,
Vínam aquí! Depressal... Vull qu'aprenguis
lo qu'es la vida. Tan sols un gran misteri
que no's pot penetrar!...
Jo vull que riguis!...
Pensa que sols l'instant qu'are gaudeixes
es un be teu que ningú pot robarte.
Lo demés ja no ho tens. Les bojeríes
de la sort capritxosa son mestresses
de tots els díes que de vida't manquen.
Redréssat ben contenta y aixerida;
la copa amunt!... de roses coronada,
honora a Cypris, qu'es de les deéses,
la més propicia pels mortals que l'aymen.
Fora tristors! Que ta mirada brilli!...
Què llampeguin tos ulls, resséchs de llàgrimes!
Qué's descloguin tos llavis, arquejantse
en dols somrís!... Y que tes dents perlejin!
Y que ton rostre, foguejant de joya,
deixi esclatar la sorollosa rialla!..,

ESCLAVA (*logrant despendres de la má per ahont Herakles la tenía agafada.)*

No'n tinch ganes de riure. Què vols ferhi!

HERAKLES

No comprench ton dolor. Tos amos vihuen

ESCLAVA

Com?... Què díus are?... Nostre desventura
ignores donchs?...

HERAKLES

Sé lo qu'ha dit Admetos!...

ESCLAVA

El nostre Rey es massa bó pels hostes!

HERAKLES

Hi ha alguna altra desgracia que s'oculta
al devant meu?...

ESCLAVA

Si no hi fos, no ploraría;
ni ab tan greu el teus cants y riallades
hauría jo sentit!...

HERAKLES

Perque una forastera,
què llas de parentíu no té ab Admetos,
s'ha mort, haig de privarme d'un bon àpat
y de regalar ma gola tan aixuta,
ab el such saborós de vostres vinyes?

ESCLAVA

Era ben bé de casa la que es morta!...

HERAKLES

M'haurá enganyat, Admetos?

ESCLALA

Tu arrivares
cercant hostatje en hora intempestiva.
Tots portem dol. Les nostres vestidures
no ho poden dir més clar!...

HERAKLES

Qui s'ha mort, digues?
Es un dels fills del Rey?... Es son vell pare?...

ESCLAVA

Es la esposa d'Admetos la que's morta!,..

HERACLES

Qué díus!... Es cert? Per què l'hostatje'm
(dava!

ESCLAVA

El Rey no ha pas volgut que t'entornessis.

HERAKLES

Desventurat amich! Quina gran pérdua!
El fer dolor com deu martirizarte!...

ESCLAVA

La mort no ha pas ferit tan sols a n'ella;
que'ns ha ferit a tots!...

HERAKLES

Veyent que tots ploraveu
y en el palau regnar tal melangía,
vaig creure qu'una pena s'amagava
d'Admetos, en la llar. Pro com ell deya
—al preguntarli jo—qu'una extrangera
havía d'enterrar, que ab ells vivía,
jo hi entrat, a sos prechs, però ab recansa.
Y he menjat... y he begut. tot regalantme,
dins d'una llar ahont la mort hi regna,
Que barrué só estat! Cantades bàquiques
jo hi enjegat! També forta cridoria
tot coronat de flors!... Fora garlandes!

(*Se lleva la corona y la llensa, lo mateix que la copa.*)

Ben lluny la copa! Qu'haurà dit Admetos?...
Per què no m'avisaves que tal pena
venía de ferirvos?... Pobre Alkestis!...

. . . .

(*Un silenci. Completament asserenat de sa embriaquesa y avergonyit de son comportament, llampega tot de cop dins d'ell un projecte y exclama:*)

Ahont se trova? Ahont l'heu enterrada?
Ahont la puch trovar, preciós cadavre?

ESCLAVA

Si prens el caminal que va a Larissa.

veuràs, fora dels murs, cap a la dreta,
a l'ombra d'uns xiprers, un gran sepulcre,
tot de pedra polida y cisellada.
Allà l'han enterrada.

HERAKLES *(ab feresa, contemplant els seus brassos, ab els punys closos, y estirant sos muscles, com un atleta que's disposa a combatre)*

Aquí, mos brassos!...
que tantes voltes heu estat temibles!...
Proveu avuy qui soch! Quin fill a Zeus,
dongué le hermosa Alcmena de Tyrinte,
la filla d'Electrió!... Jo vull salvarla!
Vull qu'Alkestis retorni entre vosaltres!
Vull fer reviure la que tens per morta!
A Thanatos furient, haig d'escometre.
Me li planto al demunt, arrebassantli
la pressa qu'en ses urpes ara porta.
Si manqués aquet cop, al infern baixo;
y en les ombres espesses, hont governa
el rey Hadés, arrivo, y l'hi demano
Alkestis!... Si no vol de grat, per forsa...
Lluitaré, si es procís, ab tots els monstres.
Llensaré de ma sanch l'última gota!...
Mes jo duré a la Reyna deslliurada
del poder del infern, hermosa y pura!
El meu agrahiment, envers Admetos,
vessa fora de mi. Tenint sa casa
plena de dol, y ab tal dolor a l'ànima,
m'hostatjà generós!... També vull serne;
y en pach de tal favor, jo l'hi prometo
tornarli viva sa estimada esposa!...

(Brandant sa formidable clava y disposantse a marxar.)

El devers d'amistat, aixís, Herakles,
els entén are y sempre. May pot esser

tingut per un ingrat, qui aixís se porta!...

(S'en và, quedant la Esclava, esmaperduda, devant del brahó y la fúria d'Herakles.)

TELÓ

ACTE TERCER

(Entra en escena Admetos, seguit del Chor de vells de Féres.)

ADMETOS

Quietut de mon palau, que n'ets de trista!
Miserable de mí!... No tinch pas forses
per traspassà'l llindar. El contemplarte
me puny el cor, com rostre afligidíssim
d'amich aymat, ab qui's parteix la pena.
Venturosos aquells que ja reposen
en l'Hadés tenebrós!... Com els envejo!...
Qui pogués ser ab ells!... Per ma desgracia
la mort tan sols es bon remey. Admetos!...
Quín camí seguiràs?... Ja la llum pura
ta petja no guiarà, puig t'es odiosa.
Penyora horrible!... Monstruosa ofrena,
m'arrebassà la mort, vil presentalla
pera ferne al infern!...

VELL PRIMER

Càlmat, Admetos!
Segueix el teu camí. En la més fosca
cambra de ton palau has d'amagarte.
Son greus tos mals!

ADMETOS

Desventurat!

VELL SEGÓN

Ta pena
es natural; més ab tos planys no logres
favorir a la morta.

ADMETOS

Ay! miserable!...

VELL PRIMER

Condempna ben afrosa es la que priva
de contemplà al espós, que tot sol resta,
el rostre bell de la mullé estimada
per sempre més!...

ADMETOS

Tos mots al víu recorden
jorns que no tornaràn. Pena més fera
que la que sento, ja no pot abàtreml...
He perdut ma muller. ma ben aymada
Alkestis, la fidel, llum de ma vida.
Faltantme aytal claror, a les palpentes
va vostre Rey, vassalls!... Millor sería
que en aquets murs, de l'Himeneu la flama,
no ni hagués brillat may. Ni que ab Alkestis
vida comú hi hagués portat a dintre.
Venturosos aquells que no gaudeixen
del llàs nuvial, ni ab la florida tendre
de fills, semblants a sí mateixos, vihuen.
Animes soles, a la mort caminen
portant el pés d'una mitjana càrrega.
Mes a nosaltres que som, pares y esposos,
ens mitj-parteix el cor, tan sols la vista
de llits nuvials, que fera mort devasta,
de fills malalts, que per llur mare ploren,
sent aixís que una vida riallera,
lliure de tants afanys, al devant nostre
se'ns presentava com mercé divina.

VELL SEGÓN

Fou obra del destí. Son implacables
les ordres que d'ell neixen; sa obediencia
tant forsa al sobirà com a n'el poble.

ADMETOS

Ay! miserable!...

VELL PRIMER

No vulguis pas combatre

el dolor que no's vens. Cal que't resignis;
no ets pas tu el primer que tal cop plora.

ADMETOS

Oh! dol y eterna pena! Sota terra
reposa sense vida la qu'estimo!...
¿Per què m'heu impedit que dins sa tomba
jo quedés sepultat al costat d'ella?...
¡Axís, ab la muller millor de totes,
reposaría jo també sens vida!...
¡Axís hauríeu homenatje doble,
Deus del Styx, y'l pas de dugues ànimes
el barquer infernal marcat hauría!

VELL SEGÓN

Oh! Rey! Moderació!... Que ton seny freni
la folla cavalcada de ta pena.
D'altres n'hi ha que, pèrdues volgudes.
han sofert, pro's resignen, se contenen
y envolcallats en un silenci digne,
tristor serena ab son posat inspiren.

ADMETOS

Porxos de mon palau! També vosaltres
melangiosos resteu y com jo trissos.
La llum dels funerals brilleja encare
allà mateix, hont gaya, resplandía
la flama de Pelió, llum de mes bodes.
Per aquí vaig entrar... La duya a n'ella
per la má... 'Ns miravem amorosos!...
D'amichs y de parents, festosa companyía
ens seguía cantant!... L'aire embaumava,
impregnat de perfums, de crits de joya!...
Dugues nissagues d'alterós origen
s'uníen aquell jorn!... Tot fulgurava!
El cel... el meu palau... les vestidures
que portàvem tots dos!... Are son negres!...
En draps de dol s'han convertit les albes
túniques del espòs... La cambra es muda.

Tot hi resta en son lloch. Sols hi manca ella.

VELL PRIMER

La pena va soptarte, quan propicia,
al teu voltant hi reya la fortuna.
Ignoraves els mals. Morí ta esposa,
deixante un gran amor per recordansa.
La mort de la estimada preferida
que'n sol rompre de llassos!...

ADMETOS

Desventura!...
Molt més suau es el destí d'Alkestis;
molt més que el meu. Cadena dolorosa
sens fí ni compte, sols morint se trenca!...
Quietut de mon palau que n'ets de trista!...
Miserable de mí! No puch entrarhi
La solitut hi es reyna. Dintre impera
governant ab la forsa del silenci.
No puch entrarhi, no!... que ja son gesto
entreveig desde aquí. «Oh! rey! allúnyat,
»si ton dolor no vols que a onades vessi!
»Aqui tot parla d'ella!... Tot d'Alkestis
»exhala un grat perfum. La llar cendrosa,
»hont parlaveu tots dos en els llarchs vespres,
»L'escó pairal. El fùs. De la fillada,
»els gemechs d'anyoransa. Les serventes,
»plorant, ab els esclaus, en la gran cuina.
»Tot parla d'ella en el palau de Féres!»
No, no, no puch entrarhi. Mes a fora,
ben allunyat de la pairal estada,
repós no hi trovaré, que'ls prechs ja sento
de mos vassalls, perque altra muller prengui.
Y'm serà presentat estol de dònes,
triades ab amor perque jo esculli
la que sigui més digna d'esser reyna...
la que son lloch té d'ocupar!... Oh!... ira!...
jo no tinch pas valor per tal comanda!...
¿Què fer?... Ahont anar? Un clam ja sento

Prou bé'l conech; mos enemichs que udolen
y s'encaren ab mi, tot escarnintme:
«Mireulo!... es ell... el rey cobart... vergo-
(nya!...
»No va tenir valor per morir!... Mireulo!...
»Es ell! Es ell! Va baratar sa dòna,
»sa pura Alkestis, a cambi d'una vida
»que'ls Deus havíen segat!... No es pas un
(home
»qui's comporta com ell. Fins el seu pare
»el té aborrit per una aytal baixesa!»
Aixís d'imfamia'm signaràn el rostre
perque ma pena ja no tingui fites.
¿Com haig de desitjar la vida, oh! poble?
si tant sols es per mí teixit d'injuries!

(*Queda plorant.*)

VELL SEGÓN

Plora, oh! Rey! plora!...
Tracte de muses
també va plàurem.
Son batre d'ales
al cel va durme.
Tinch els ulls febles
de tants estudis;
y sols puch dirte
qu'es lley suprema
lo necessari.
Remey contra ella
les taules tracies
qu'Orfeu dictava
no solen durne.
No tenen forsa
pera conbàtrela
les medicines
que Febo ensenya;
y a sos deixebles
també Esculapi;
de bens fontana

que may s'estronca!
No hi ha en la terra
forsa que pugui
fer que a tu torni
la esposa aymada.
Plora! oh! Rey! plora!...

VELL PRIMER

Plora! oh! Rey! plora!...
En va es que preguis,
perque Thanatos
els prechs no escolta
ni sacrificis
en l'ara estima.
Es inflexible! ..
Lo que diu Zéus
ella executa:
doblega'l ferro
de les Kalibes.
No hi ha en la terra
forsa que pugui
fer qu'ella torsi
els seus designis,
Serénat, càlmat!...
Pensa que fera
també s'emporta
del Deus les filles.
Tots la estimàvem
ta pura Alkestis.
Ta bella esposa
tots la volíem!...
Tota Tesália
du dol a l'ànima.
Tota Tesalia,
per ella plora!...

(Un lleuger acompanyament d'arpes, haurà seguit les dugues posades, que hauràn recitat els dos vells. Pausa llarga.)

VELL SEGÓN (*després de contemplar una estona el fons de la escena, s'avansarà, y dirigintse a Admetos que plora desesperat, li dirà.*)

Alerta! oh! Rey!... Ton plor detura.
Vers ton palau retorna'l fill d'Alcmene.

(*Entra en escena Herakles, seguit d'una dòna tapada ab un vel.*)

HERAKLES

Salut, Admetos! Llibertat complerta
vull usà en mes paraules. Quan la ira
bóta en un pit, la vella amistat mana
que se la deixi lliure. Gran ofesa
m'has fet sense volguer. Vull explicarme
Quan vaig arrivà a Féres, ta desgracia
s'havía consumat. A temps venía
per partinse el dolor que t'acorava.
Però tu ré'm vas dir. El cos d'Alkestis
encar era al palau. Per què callares?...
Per què amagar tan dolorosa feta?...
Per què'm vas rebre ab la rialla als llavis,
agonitzant ton cor? Vas darme hostatje,
com si l'ombra dels morts fos missatjera
d'un dolor que a n'a tu no't pertocava.
Vaig aceptar, cregut que l'alegría
era senyora del palau d'Admetos:
y refiat vaig coronar ma testa
de verda murtra, y empunyant la copa,
vaig acostarla, per cinch cops, alegre,
a un bot plé de vi ranci, que brollava
empés per mans d'esclau com gran obsequi.
Y per cinch cops a ta salut bevía
fins que vareig sentir ma testa térbola!...
El ressó de mes fortes riallades
com devía sonar en tes orelles!...
Hoste més oportú, que Zéus me valgui,
no's trova pas en lloch!... Galana farsa

vares jugarme, amich!... Mercés te dono.
Permet que sía crudel y que ta pena
aumenti ab aquets mots. Però jo'm queixo.

(Silenci)

Y are que m'he queixat, y que un esbarjo
he donat al meu cor, vull explicarte
el per què jo he tornat a ta presencia.

(Altre silenci.)

Un dipòsit sagrat aquí t'entrego
Guàrdem aquesta dòna fins que torni,
ab els cavalls de Trácia per la regna;
senyal de que a mos peus, el fer Bistoni
jaurà caigut per sempre. Si contraria
no m'es la sort, segura es ma tornada:
mentrestant, com esclava, o com serventa,
pot servir al palau. Prou va costarme
que fos meva. Lluitaven els atletes,
afalagats per un seguit de premis.
Al veureho jo, reclamo desseguida,
ab un cop de ma clava, entrà'n palestra.
Vàreig sé admés, y al cap de poca estona,
retuts els meus rivals, premi alcansava.
Aquesta dòna fou la recompensa.
Vaig judicar que vergonyós sería
rebutjar tal present y vaig endúrmela.
En tes mans queda. Jo tranquil m'entorno.
No l'he robada. Guàrdela ab carinyo.
La vaig guanyar lluitant. Potsé algún día
m'agrahiràs tal present ab tota l'ànima.

ADMETOS

No prenguis, bon Herakles, per despreci,
ni per farsa afrentosa'l meu silenci,
Quan tu vas arrivar, tan punyent era
el dolor que sentía, que vaig creure
no aumentarlo callant. Un altre hostatje
cercat hauríes, si la mort d'Alkestis

jo t'hagués fet present. Axís ma pena
s'engrandía ab la falta de ma esposa
y ab l'amich allunyat. Per xò vaig ferho.
En quan a aquesta dòna, jo't demano
que tal penyora en mon poder no deixis.
Tens, bé ho se prou, entre'l jovent de Féres,
més d'un amich que de bon grat pendría
un dipòsit semblant. Jo, no, Herakles!
Sa presencia sería font de llàgrimes.
Y'l contemplarla aprop, quina tortura!...
Com viuría'l recort!... Fora palpable!...
Ademés, jo no crech que com serventa,
ni molt menys com esclava, viure pugui,
qui, com ella, te un aire y un aspecte
sobirà y magestuós. Sos vels no amaguen
que sa nissaga es alta. ¿Com podría
viure al palau, en la mateixa cambra
que dormen els esclaus, dòna tant noble?
Barrejarla ab servents; sería ofèndrela
y tu, Herakles amich, ja veus que'l seti
que de dret li pertoca, es impossible
que l'ocupi ningú. Ja'm pots entendre.
Mon llit nuvial no puch pas compartirhi.
El lloch d'Alkestis es sagrat. Intacte
està com ella va deixarlo; y serva
la forma del seu cos, (¡forma adorada!)
El profanarlo, sacrilegi fora!...
Sens comptar l'esvalot que promouría!
La malvestat, la ira y les rancunies
qu'esclataríen per tot entre'l meu poble,
al veure en mon palau aquesta dòna.
Y per comble de mals, una veu trista
sentiría, venint de les tenebres
que de traidor m'acusaría: «¡Admetos!...
»que has fet del teu amor?» diría Alkestis
No pot ser! no pot ser!...
Mes... Deus!... ¿que miro
es un miratje que'l doló'm presenta?...
Es ilusió infernal?... Aquesta dòna!

Aquest vel!... Sa vesta!... Ses sandalies!...
El posat de tota ella!. . Oh! Deus! depressa,
del meu devant treyeula!... Juraría
qu'es la mateixa!... la divina Alkestis!...
la que miro a través d'un vel de llagrimes.

VELL PRIMER

No vull gaudir de tanta desventura
Pro'ls meus cabells, a dirte m'aconsellen,
qu'has d'aceptà'l present que'ls Deus te fassin.

HERAKLES

Tant de bó qne pogués darte una prova
semblant de l'amistat que a n'a tu'm lliga.
Tant de bó, que del regne de Thanatos,
del Hadés tenebrós, la bella Alkestis
arrencar jo pogués, y a la llum pura
de ton palau y amor, tornarla en vida!...

ADMETOS

Lloable es ton desitj, pro no es possible
que qui ha perdut la vida, a n'ella torni.

HERAKLES

Es veritat lo que dius. La teva pena
sofrirla't cal pro sens exagerarla.

ADMETOS

Consells pera curar penes dels altres
son més fàcils de dar, que de patirles!...

HERAKLES

Sempre plorant, no veig que rès hi guanyis!

ADMETOS

Es veritat; pro'l meu amor me cega

HERAKLES

L'estimar a una morta es font de llàgrimes.

ADMETOS

Per mesurà'l dolor no hi ha paraules

HERAKLES

Qu'es just el teu dolor, qui pot negarho?...

ADMETOS

Fins el punt de que ja per mi la vida
tot l'encís ha perdut.

HERAKLES

Deixa que passi
el temps qu'es un bon mestre, y ta desgracia
endolcirse veuràs, y un'altra vida,
nàixer dins teu tu sentiràs. Ventura
s'haurà tornat el fer dolor que't mata.

ADMETOS

Això may! La mort si que la espero.

HERAKLES

Cercaràs el conhort en noves bodes.

ADMETOS

Calla!... T'ho prech!... M'ofenen tes parau-
(les.
L'amistat que'ns uneix no les inspira.

HERAKLES

Deixaràs, oh! bon Rey! que'ls anys s'es-
(munyin
governant tos vassalls sens nova reyna?...

ADMETOS

No partiré mon llit ab cap més dòna,

HERAKLES

¿Quin profit ne treurà la bona Alkestis?

ADMETOS

Sia allà hont sia'l cor ha de honorarla!

HERAKLES

Lloable es ton intent, però es follía!

ADMETOS

El ver amor no es follía, Herakles.

HERAKLES

Com rey fidel t'aclamaràn els pobles!...

ADMETOS

Més que mancar la fe d'espós jurada,
m'estimo jo la mort!...

HERAKLES

Mes ara't prego.
que ab dignitat a rebre te disposis
la dòna que aquí veus!...

ADMETOS

Zéus s'hi oposa
a que acepti de tu semblant ofrena.

HERAKLES

T'enganyas: Zéus vol que tu la prenguis
y que rebi al palau franca acullida.
No es obrar bé'l desobehir a Zéus!...

ADMETOS

No veus qu'el meu dolor ferreny s'hi oposa!

HERAKLES

Fes lo que't dich, oh! Rey! qui sab si un (premi
may sospitat tindrà lo que't demano!

ADMETOS

Retut molt més que vencedó't voldría.

HERAKLES

Tu també has vensut.

ADMETOS

Que prompte surti
del meu devant aquesta dòna!

HERAKLES

Pensathi!
oh! Rey! avans de decidirho!

ADMETOS

Creume,
empòrtatela lluny. L'amistat teva
torturantme crudel mal me demostres

HERAKLES

Rahons son de gran pès les que m'empeyen
a insistir tant y tant.

(Ab un gran crit.)

Oh! Rey! acull·la!

ADMETOS

Has triomfat! si no de grat, per forsa!...

HERAKLES

Prou vindrà temps en que no més lloanses
sortiràn de ta boca envers Herakles!...
Are, tan sols, que fassis lo que't mano
exigeixo de tu.

ADMETOS *(á sos servents)*

Acompanyeula;
si la he de rebre en mon palau com hoste.

HERAKLES

No han d'esser tos servents qui l'acompanyin.

ADMETOS

Pòrtali tú mateix, si tant t'hi empenyes.

HERAKLES

Has d'esser tu, qui per la ma, li duguis.

ADMETOS

El seu contacte dolorós sería:..
Que sola hi entri...

HERAKLES

Jo sols puch fiarla
a la destra reyal.

ADMETOS

Es que s'hi oposa
ma voluntat.

HERAKLES

Admetos, vull qu'extenguis
no més ta ma...

(Agafa la ma del Rey, qu'està girat d'esquena a la dòna, y l'acosta a la d'aquesta.)

Aixís... Y are que gosis
tocar la seva ma, que'ella t'allarga.

ADMETOS

Ja ho faig, y esporuguit el rostre giro,
com si aprop meu hi hagués una Gorgona.

(Herakles te agafada la mà del Rey, que ha encaixat ab la de la dòna velada.)

HERAKLES

Estrenys sa mà?

ADMETOS

Sí...

HERAKLES

Ben fort aprètala!
que d'hostes com Herakles no n'hi ha gaires
has de pensar, oh! Rey!

(Ab una revolada treu el vel a la dòna.)

Y are, míralal...
Es igual que ta esposal... Que la ditxa
rebroti a vora teu!... qu'el doló's fonguil

ADMETOS *(se tomba y queda com encisat y sobressaltat de joya, al contemplar la dòna sense vel, que es sa esposa Alkestis)*

Oh! Deus!... què miro? Prodigiós miracle!...
Es Alkestis!... Ma esposa!... Es ma alegría
joguina d'algún deu?

(Ella somriu.)

HERAKLES

No ho es, Admetos.
Es ella. Es ta muller. Es la mateixa.

ADMETOS

Es espectre infernal!...

HERAKLES

Brahó y coratje
may m'han mancat, però lo qu'es d'arts màgi-
(ques
no'n sé pas ni un borrall.

ADMETOS

Però, es Alkestis?...
La enterrada fa poch?...

HERAKLES

No hi ha pas dupte.
Serènat, Rey, y tu mateix contestat.

ADMETOS

Y parlarli podré?...

HERAKLES

Sempre que't plagui.

ADMETOS

Alkestis estimada! Esposa meva!
Altre cop en mos brassos víuret sento
quan creya que may més ja no podría
tenirte aprop!...

(*Abrassantla*).

HERAKLES

Tens tot lo que desitjes!...
Més t'haig de prevenir. Potsé un grá massa
hi ha de felicitat en ta existencia;
y'ls Deus son envejosos. Jo t'aviso.

ADMETOS (*ab gran alegría y obrint els brassos a Herakles.*)

Oh! noble fill de Zéus potent. Acostat.
A mos brassos també! Que vida llarga,
plena de gestes que pel mon ressonin,
vessi ton pare omnipotent! La vida
m'has tornat, bon amich, tornantme Alkestis!

(*Un silenci.*)

Més com ho has fet, perquè de les tenebres
tornés ma esposa, ab tú y ab vida nova?

HERAKLES

Ab el Deu de les ombres, fera lluyta
he trabat eix matí.

ADMETOS

Hont fou la brega?

HERAKLES

Vora'l mateix sepulcre. Vaig posarme
al aguait. Ja veig venir Thanatos,
folla de goig, pera engrapar sa víctima,
y endúrsela al infern. Més, tot de sopte,
me l'hi planto al demunt; pel coll l'aferro
y forcejant com folls per bona estona
allà mateix li faig deixar Alkestis.
Udolant reculava ja vensuda....
y per fi l'he allunyada a cops de clava.
Aleshores, Alkestis, a la vida
ha tornat novament, lluny de les ombres
fatídiques de mort que projectava
demunt d'ella Thanàtos la perversa.
Y ab mí se'n ha vingut, y ja en tos brassos
la tens un altre cop.

ADMETOS

Però no parla.

HERAKLES

Sa veu no sentiràs fins que tres díes
hagin passat y expiació deguda,
rebin els Deus de les tenebres. Zéus
ho vol axís, y, aixis ha de cumplirse.

(Un silenci.)

Y are ja es temps de que al palau la portis.
Ja veus, oh! Rey! quin premi s'arreplega
sent piadós ab els hostes. Segueix fentho
aixís y may t'en pentiràs. T'ho juro!...

(Un silenci.)

Y are, salut, me'n vaig. La tasca es llarga.
Haig de cumplí'l treball que'l fill d'Estene
m'ha fixat com dever.

ADMETOS

Quèdat Herakles!

L'hostatje a mon palau jo t'ofereixo.
Seré ditxós si't dignes aceptarlo.

HERAKLES

Ja ho ets prou de ditxós. Jo haig d'anarmen
Tornaré un altre jorn.

ADMETOS

Amich de l'ànima!
Agrahiment etern el pit d'Admetos
ha de sentir per tu!...

HERAKLES

Que'ls Deus te comblin
de ventures y honors!...

ETOS

Dom la mà dreta.

(Encaixen.)

Salut, Herakles!...

(Se'n va.)

Ciutadans de Féres!
Y poble de Tesalía! La ventura
vessa en el cor de vostre rey. Vos mano
celebrar ab grans festes la tornada
al palau, de ma esposa benvolguda.
Cants de joya entoneu y sacrificis
en els temples ben prompte al Déu se fassin.
Núvols d'encens, rublerts de fervoroses
pregaries d'agraiment, volin pels aires.
Soch més ditxós qu'avans. La vostre reyna
Somriu al meu costat, plena de vida.
Tinch tot lo que jo estimo! Amor d'esposa
Adoració del poble. Res me manca.
¡Soch ditxós per complert. Mercés, oh! Zusé

CHOR

Extranyes formes
les coses prenen.
Els Deus ho saben
perque'ls hi donen.
Lo que semblava
fera tristesa,
tornes de prompte
franca alegria.
Que'ls Deus omplenin
de benhauranses,
la vida nova
de nostra Reyna.

TELÓ

BIBLIOTECA "DE TOTS COLORS"

	Pessetes
La llàntia del odi, tragedia en quatre actes, per Gabriele d'Annunzio. . .	2
La fortuna boja, comedia en quatre actes, per Joseph Morató	2
Papà ministre, drama en tres actes, per Gerolamo Rovetta.	2
¡Por! comedia en un acte, per Felix Duquesnel. (2.ª edició).	50
Els mestres contistes. Volum primer (agotat).	1
La campana submergida, rondalla escénica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
Les ales de cera, comedia en dos actes, per Manel Folch y Torres. . . .	1 50
Cor delator, monòlech, per Edgar Poe.	25
L'assumpció de Hannele Mattern, drama d'ensomni en dos actes, per Gerhart Hauptmann.	1 50
Els pobres menestrals, obra en tres actes, per Adrià Gual	2
Els mestres contistes, Volum segón.	1
Els picarols, rondalla de l'Alsacia en tres actes, per Erckmann-Chatrian.	2
Joventut de Príncep, comedia en cinch actes, per Wilehlm Meyer Forster.	2
Gent d'ara, comedia en dos actes, per Eduard Coca y Vallmajor	1 50
Un cop de vent, pas de comedia per Joseph Morató	50
Cavalleria Rusticana, Escenes sicilianes, per G. Verga.	75

	Pessetes
El malalt imaginari, comedia en tres actes, de Molière	2
Flors y Violes, dos actes de comedia, per Pompeu Crehuet.	1 50
Les arrels, drama en tres actes, de Joseph Morató	2
La Cort de Lluís XIV, drama històrich en cinch actes, de Victorià Sardou	2
La Rondalla del Amor, Trilogía, de l'Apeles Mestres.	1
Malvestat d'oriana, llegenda per Joseph Carner	2
Les bessones, quadro de comedia, den Florenci Cornet.	75
Reixes enfora, drama en tres actes, den Manel Folch y Torres . . .	2
Scherzo, comedia en un acte, de J. Pous y Pagés	75
May se fa tard si el cor es jove, comedia en tres actes de l'Avelí Artís y Balaguer	2
L'únich consol, drama per R. Suriñach Senties	1
Un retrat, drama escrit en Esperanto, per Nadina Kolowrat	75
Fontalegría, dos actes de comedia, per Pompeu Crehuet	1 50
El Bon Rey Dagobert comedia en quatre actes y en vers per Rovoire. .	2
Pirenenques poesies per Joseph M.ª Guasch.	2
L'ase d'en Buridan comedia en tres actes per R. de Flers y G. A. Caillavet.	2
Jaig de sol comedia en dos actes per Roan B.ª Pagés.	1 25

	Pessetes
Rosa Bernd, drama en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
L'honor, topo en un acte, per Apeles Mestres.	50
Els mestres contistes. Volum tercer . .	1
La familia Rocamora, drama en quatre jornades, per Pompeu Crehuet. . .	2
Un joch de cartes o Memorialistes ab lletra menuda, sainet en un acte, per Manel Folch y Torres.	75
El pobre Enrich, llegenda germànica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
La morta, quadro dramàtich, per Pompeu Crehuet	1
L'enrenou del poble, quadro de costums en un acte, per Felip Palma. . . .	75
El comensar de les coses, comedia en quatre actes, per Joseph Morató. .	2
Llibre del actor, per J. Ferràn Torras.	1
Flames en l'ombra, drama en tres actes, per A. Butti.	2
Les precioses idícules, comedia en un acte, per Molière.	1
Drama d'humils, un acte, per J. Puig y Ferreter	1
Nit de neu, drama en un acte, per Robert Bracco.	1
Pèl de Panotxa, obra en un acte, per Jules Renard	1
L'Agricultor de Xicago, comedia en dos actes, per Gabriel Timmory .	1 50
Gaziel, poema lírich-dramàtich en un acte, per Apeles Mestres.	1
Les anguníes del Repòs, comedia en tres actes, per Joseph Morató. .	2
Edip Rey, tragedia de Sòfocles. .	2

	Pessetes
El Rey comedia en quatre actes per G. A. de Caillavet, R. de Flers y E. Aréne.	2
Burgeseta, comedia en tres actes per D. y V. Corominas Prats. . . .	2
Extrems que's toquen, dialech de Manel Folch y Torres.	1
El curandero nou, sainet en un acte de Ramon Ramon y Vidales. . .	1
El patró Pere March, drama en un acte de Pompeyus Gener. . . .	1
La Verge Boja, obra en quatre actes, per Enrich Bataille traducció catalana, de Carles Costa.	2
El Teatre tal com es, la hermosa Conferencia, per Enrich Irving . . .	25
Doncell qui cerca muller, follia amorosa en un preludi y tres actes per Adrià Gual.	2
Ombres d'amor, fantasía en un acte per Joseph Burgas..	1
El restaurant de la platja, sainet de costums vilatanes, per R. Ramón y Vidales	1
L'intrús, comedia en tres actes, per Tristan Bernard traducció catalana, den Carles Capdevila . . .	2
Pensant, Sentint y *Rient* (*del cap y de cor*), primer volúm per Pompeu Gener	1
Pensant, Sentint y Rient (*humorades*). Volum segón	1
L'amor vetlla, comedia en quatre actes, per G. A. de Caillavet y R. de Flers traducció catalana per Carles Capdevila.	2

	Pessetes
Jutge y part, comedia en un acte, per R. Bracco	1
L'oncle Rector, comedia en dos actes, per M. Folch y Torres.	1 50
L'Abella perduda, diàlech, pér Juli Vallmitjana	1
El Corb, impresió escènica en un acte, per Juli Vallmitjana	1
El Somatent de Girona, quadro dramàtich, en un acte y en prosa, per Ferràn Agulló y Vidal. (2ª. edició.) .	1
Els idols, quadro en un acte, per Carme Karr	1
La malalta fingida, comedia en tres actes, per Carles Goldoni. . . .	2
Educació de príncep, comedia moderna en quatre actes per Maurici Donnay	2
La felicitat en un recó, comedia en tres actes de Herman Suderman.	2
De bon tremp, drama en tres actes de Manel Folch y Torres (2.ª edició).	2

DE TOTS COLORS